

KARLITUS

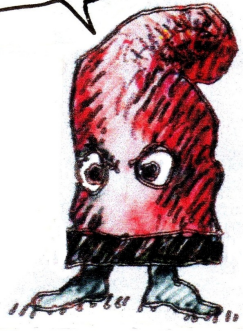
SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

10 de maig 2024

Número 297

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

BROTS VERDS

Els estudiants es manifesten

Fa molts, molts anys, els estudiants van sentir-se interpel·lats davant el món que se'ls presentava com a futur. D'un dia per l'altre les universitats es van convertir en un espai d'esperança i poc temps després, amb la incorporació dels treballadors, també les entrades de les fàbriques. Era un crit contra el desencís que es presentava com a única alternativa. Darrera el malestar de la joventut, una colla de factors. Intel·lectuals com Russell, Lacant, Marcuse, Sartre, Beauvoir, Camus, Lacant... de moviments artístics, musicals, estètics... o anteriors experiències frustrants com la Primavera de Praga els donaven una justificació moral.

Ara no hi ha res de tot això. Els intel·lectuals s'han tancat a casa escrivint pel proper premi o són tan marginals que no els coneixen ni els seus fills. L'existencialisme ha passat a lluitar per l'Assegurança Social. La societat viu entre la queixa clandestina i la resignació. No tenim referents ni marcs, només malestar.

I tot i així, els estudiants tornen a protestar. És el cicle de la vida. Por, repressió, aparent comoditat, excés de poder i revolta. Sort en tenim dels joves i dels vells, els que encara no han perdut res i els que ja ho han perdut tot. Davant les manipulacions a Ucraïna o Gaza, un dia els joves i els vells diuen prou. Uns surten al carrer, els altres els empenyen. El adults es queden a casa. La història de sempre.

UN WHATSAPP
DEL PARE!
TORNA A CASA.
UNA TRUCADA
DE L'AVI!
RESISTEIX!

El maig del seixanta-vuit, Vietnam, racisme, comunisme, capitalisme... Tot ha patit la censura dels joves que un dia surten al carrer. No guanyen mai. Els detenen, els expulsen de les universitats, els diuen antipatriotes, però estan allà. És el penúltim instant d'un sentiment de justícia innat que no tornaran a sentir fins la jubilació. Quan ja no els importi guanyar diners, ser directors executius, comprar el darrer enginy informàtic, fins que no tornin a la vida en la que un desig de justícia es fa més important que la resta de mentides en la que viuen. El darrer pas que es dona al final de la vida. Entremig, una gran buidor. Una deplorable convivència amb el poder.

Malgrat tot, la protesta dels joves, sempre serà una esperança.